

я забравя. Стопятъ ли се напролѣтъ снѣговетъ, грѣйне ли топлото слънце, или заръми ситенъ пролѣтенъ дъждъ, и тя изпква предъ очитъ ми. Изведнажъ виждамъ цѣлото Тракийско поле, виждамъ планината на северъ, на югъ Родопитъ, мержелѣщи се като сини облаци на хоризонта, а на изтокъ, къмъ морето — безкрайното бѣлезникаво небе. Усѣщамъ върху лицето си топлината на майското слънце, виждамъ избуялата зеленина по нашия и чужди дворове и слушамъ брѣмченето на пчеличкитъ въ пчелина. Предъ очитъ ми оживѣва сжщиятъ онзи день, презъ който стана Случката, която още е предъ очитъ ми.

Трѣбва да съмъ билъ на 5—6 години, а може би и на седемъ. Наспалъ се бѣхъ добре. Станахъ, припекохъ се на топлото огнище. Мама ми помогна да се облека и умия, даде ми да закуся, и припнахъ на двора.

Предния день и презъ цѣлата нощъ бѣше валѣлъ дъждъ. На съмване облацитъ бѣха се разкжсали. Вѣтрѣтъ ги гонѣше по небето ту на една, ту на друга страна. Отъ време на време между тѣхъ надничаше пролѣтното слънце. Азъ заобиколихъ локвата предъ кжщата ни и отминахъ къмъ портата. На жгѣла на двора бѣше нашата крѣчма. Исахъ да надникна тамъ, но портата бѣше залостена съ дебело дърво и не можахъ да я отворя. Върнахъ се назадъ, и тъкмо се чудѣхъ, на каква игра да се заловя, погледа ми привлѣче нѣщо много чудно.

Задъ крѣчмата имяхме старо акациево дърво, съ високо изкастрено стѣбло. Около това стѣбло стояха подпрѣни полегато много дървета, гладко издѣлани, приготвени не за горене, а за различни домашни потрѣби. Подъ дърветата се образуваше нѣщо като висока колиба. Зиме тамъ, нощуваше нашето куче, Каракачанъ, а лѣте ние си устройвахме тукъ различни игри. Ето, върху тѣзи дървета видѣхъ азъ чудното нѣщо. Отвѣнъ, на дърветата, висѣше закачена нѣкаква дълга дрипа. А на